

Скоро щѣха да ме повикатъ за вечеря. Трѣбваше да бързамъ, да се избавя отъ стрелитѣ. Приближихъ на прѣсти до кокошника, изрихъ съ прѣсти на земята малка дупка и положихъ стрелитѣ. Зарихъ ги. Сърцето ми се кжсаше отъ скръбъ, по бузитѣ ми капѣха сълзи. До мене стоеше, приклекналъ, само Шарко и пробуденитѣ кокошки къркаха, протѣгаха шии въ мрака и се взираха съ слѣпитѣ си очи.

Прибрахъ се мълчаливъ въ кжщи. Мама работѣше около огнището, а татко бѣше седналъ вече на мѣстото си и чакаше да му полѣя, както правѣхъ всѣка вечеръ. Донесохъ легена, поливахъ му, но сѣкашъ бѣхъ безъ душа. А татко веселъ, доволенъ. Този суровъ и студенъ инѣкъ човѣкъ, по голѣми празници съвсемъ се промѣняше. Ставаше по-внимателенъ къмъ насъ, по-ласкавъ и разговорливъ. Такъвъ бѣше и сега. Той се усмихна и попита:

— Ти какво си се намусилъ такъвъ? Хвърлили стрелитѣ си?

Това стигаше. Изведнажъ, както бѣхъ приведенъ, отъ очитѣ ми бликнаха сълзи, задави ме плачъ и едва не изпуснахъ пълния легенъ. Притече се мама, скочи и татко. Заразпитваха ме. Едва смогнахъ да имъ кажа каква е работата. И жалъ ми бѣше, и срамъ, пъкъ бояхъ се и отъ татко, че ще ми се кара. Но за голѣмо чудо — стана нѣщо неочаквано. Татко пошушна нѣщо на майка ми, взе отъ огнището газеничето и ме поведе навънъ.

— Де сж стрелитѣ? — попита той.

Казахъ му. Отидохме, отровихме ги. Когато се върнахме, мама и по-малкитѣ ми братчета кладѣха на двора слама. Лумна пламъкъ.